

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/304/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712216147
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712216147.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Ladislava Dudíša v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 19C/232//2012-36 zo dňa 26.02.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce (ďalej len súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Michalovce. Uviedol, že ako oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla nesplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXX C. L. L., F. XX.X.XXXX s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciou danej veci exekučné číslo Ex/18407/2010. Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom návrh bol spísaný vo forme zápisnice. Exekučný súd ale rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 10.05.2011 (konanie začalo 13.12.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda po viac ako 148 dňoch omeškania. Tvrdil, že nedisponuje príslušným exekučným titulom ani návrhom na vykonanie exekúcie, pretože tieto podklady sú u súdneho exekútora, u ktorého sa spisoval aj návrh na vykonanie exekúcie a dokazovanie odkázal na príslušný exekučný spis súdu. Uviedol, že žalobcovi ako poškodenému vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočnenou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložená suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Majetkovú škodu vyčíslil na 1.187,84 eur ako náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere a nemajetkovú ujmu vyčíslil na 237,57 eur.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil a poukazoval na zmätočnosť podania žalobcu, keďže v žalobe sa vyskytujú nedostatky v uvedení odlišného dátumu narodenia povinných, nie sú uvedené spisové značky v príslušných exekučných konaniach, chýbajú relevantné údaje atď. Žalobca celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať sám, s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR.

Súd prvého stupňa na základe údajov uvedených v žalobe zisťoval skutkový stav veci a z rozhodnutia sp.zn. 18Er/24/2011 zo dňa 26.05.2011 zistil, že dňa 21.01.2011 bola súdu prvého stupňa doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod Ex/18407/2010 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ s.r.o. proti povinnému L. L. o vymoženie 242,83 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR/08999/10. Súd unesením zo dňa 08.03.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.05.2011. Na to súd uznesením zo dňa 26.05.2011 exekučné konanie zastavil podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, pretože žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 08.06.2011.

Vec právne posúdil v zmysle § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (ďalej len zákon), § 5 ods. 1, 2 zákona, § 6 ods. 1 zákona, § 9 ods. 1, 2 zákona, § 15 ods. 1,2 zákona, § 19 ods. 1, 2, 3 zákona a dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný, keďže žalobca nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. pred súdom, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom, nakoľko do spisu nepredložil žiadny dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovaného uplatnil a kedy a dokazovanie odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Ďalej uviedol, že ani skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote sa nezakladajú na pravde. Podotkol, že žalobca sa domáhal náhrady škody na tom základe, že súd nerozhodol v 15 dňovej lehote určenej v ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku a konštatoval prieťahy súdu 148 dní. Z exekučného rozhodnutia o zastavení konania ale bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená 21.01.2011 a rozhodnuté bolo 08.03.2011. Súd rozhodol teda približne do jedného mesiaca a pol po doručení žiadosti súdu a nie po 148 dňoch, ako to tvrdil žalobca. Uviedol, že lehota 15 dní platí iba v prípade, ak žiadosť o udelenie poverenia je v súlade so zákonom, čo sa v danom prípade nestalo a preto ju súd aj uznesením zamietol. Zároveň poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Z rozhodnutia súdu vyplýva, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok (§ 41 ods. 2 písm. d), preto vydanie rozhodnutia nie je viazané na 15-dňovú lehotu. Ďalej citoval zákonné podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody z tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ktoré sa pri tomto nároku vyžadujú podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Keďže nárok žalobcu na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. súd prvého stupňa konštatoval, že nie je daný samotný základ nároku žalobcu a preto sa ďalej nezaoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody či nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požadoval.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s odkazom na ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. Vytýkal súdu, že prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jeho neprítomnosti, odňal mu tým právo konať pred súdom. Namietal ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Tvrdil, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a jeho práva na súdnu ochranu. Nemal možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietal ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť

bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkal súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mal mať žalobca možnosť vyjadriť sa. Argumentoval ďalej, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby sa vyjadril k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Nakoniec vytýkal nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti rozhodovania o skutočnej škode, kedy súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a ignoroval tvrdenia žalobcu o škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštové a telekomunikačné výdavky. Z rozsudku súdu nie je zrejmá úvaha, na základe ktorej dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Podľa jeho názoru súd odôvodnil svoje rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Vytýkal tiež súdu, že nebol poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom hodlal predložiť na pojednávaní dôkazy o výške škody. Nakoniec namietal, že súd nevysvetlil svoj záver, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote a pre tento nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívny dôvod. Takto je jeho rozhodnutie vnútorne rozporné. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok v napadnutom celom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok v súlade s § 156 ods. 1 O.s.p. verejne vyhlásil potom, čo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku dňa 23.04.2015 o 09.10 hodine v pojednávacej miestnosti č. 221/II. poschodie oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach dňa 16.04.2015.

Žalobca v odvolaní uvádza všetky odvolacie dôvody, okrem odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobca konkrétne namieťa, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 26.02.2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobcovi (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 26.02.2014 bolo žalobcovi doručené dňa 10.02.2014, jeho právnomu zástupcovi taktiež dňa 10.02.2014 a žalovanej rovnako dňa 10.02.2014. Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobca sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil a ani nepožiadal o odročenie pojednávania, hoci v odvolaní tvrdí opak. Existencia žiadosti o zrušenie (odročenie) pojednávania zo spisu preukázaná nie je. Na tomto pojednávaní súd oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov žaloby na č.l. 1 - 4, uznesenia Okresného súdu Michalovce č.k. 18Er/24/2011-14 na č.l. 9, vyjadrenia žalovanej k žalobe na č.l. 15 - 29. Následne poučil účastníkov podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Zároveň poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 bolo doručené písomne účastníkom konania spolu s predvolaním na pojednávanie, t.j. žalobcovi dňa 10.3.2014 a jeho právnomu zástupcovi dňa 10.3.2014 (č.l. 30 spisu). Neúčast' na pojednávaní ospravedlnila iba žalovaná a súhlasila, aby sa pojednávalo a rozhodlo v jej neprítomnosti.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobcu, nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Zároveň bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu v odvolaní, že ho súd nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a tým mu znemožnil realizáciu jeho procesného práva navrhovať dôkazy.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.10.2012, a to v konaní Okresného súdu Michalovce sp. zn. 19C/131/2012, s ktorým konaním bolo spojené aj konanie v tejto prejednávanej veci (sp. zn. 19C/232/2012). Uznesenie o nevyhlúčení sudkyne je však aj súčasťou tohto spisu sp. zn. 19C/232/2012 a nachádza sa na č.l. 11 spisu.

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobcom namietané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom na tomto súde pod sp.zn. 18Er/24/2011 a nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Michalovce sa v konaní vedenom pod sp. zn. 18Er/24/2011 nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu v zmysle ust. § 44 Exekučného poriadku a ani tým, že pred rozhodnutím o udelení poverenia preskúmaval súlad exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku so zákonom.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených - poznámka odvolacieho súdu). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota 15 dní je určená na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V ostatných prípadoch, t.j. ak takýto rozpor súd zistí, nie je viazaný lehotou 15 dní a nie je ani povinný v tom prípade vydať poverenie pre exekútora. Naopak v tom prípade musí takúto žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Určená lehota 15 dní však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, a teda ak ide o notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a ak ide o vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov.

V prejednávanej veci exekučným titulom je práve rozhodcovský rozsudok, z ktorého dôvodu súd nebol viazaný lehotou 15 dní. Za účelom preskúmania súladu exekučného titulu so zákonom súd vykonal aj ďalšie úkony - vyzval oprávneného na predloženie listinných dôkazov a následne zamietol žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu rozporu exekučného titulu so zákonom. Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo vylúčené, aby súd rozhodol v lehote 15 dní a vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Vo vyššie uvedenom konaní preto nemožno vidieť nesprávny právny postup, ako to namietal žalobca.

Je treba konštatovať, že aj za situácie, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako aj za situácie, že súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, je povinný rozhodnúť v primeranej lehote. Vzhľadom na znenie ust. § 9 ods. 2 zákona 514/2013 Z.z. od 1.1.2013, teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, však otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z

výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca nepreukázal existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ani nepreukázal, že by jeho sťažnosť na prietahy v konaní bola vybavená spôsobom, z ktorého by existencia prietahov bola preukázaná.

Pokiaľ žalobca nesprávny úradný postup súdu vzhľadom na to, že súd v exekučnom konaní preskúmaval zákonnosť rozhodcovského rozsudku, s týmto názorom nie je možné sa stotožniť. Povinnosť súdu ex officio v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. či rozhodcovský rozsudok nie je v rozpore so zákonom (nezaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom), vyplýva z ust. § 45 ods. 2 zákona 244/2002 Z.z., v zmysle ktorého súd exekúciu zastaví aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. c/ (rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Táto otázka bola už riešená v rozhodnutiach najvyššieho súdu napr. sp.zn. 5Cdo/439/2012 ,ako aj ústavného súdu vo veciach I. ÚS 278/2013, IV. ÚS 55/2011 atď.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom na tomto súde pod sp.zn. 18Er/24/2011 je vecne správny.

Správny je aj záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

V zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V prejednávanej veci zrušenie alebo zmena rozhodnutia okresného súdu, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia na exekúciu zamietnutá (č.k. 18Er/24/2011 zo dňa 08.03.2011), preukázané nebolo a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody v zmysle zákona 514/2013 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky, týkajúce sa tejto otázky. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

K ostatným odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom nerozhodoval o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, preto odvolacie námietky vzťahujúce sa k tomuto neexistujúcemu rozhodnutiu sú bez právneho významu.

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej mu nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu a teda súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej

k žalobe zo dňa 21.10.2013 bolo doručené Okresnému súdu Michalovce dňa 28.10.2013 v konaní sp. zn. 19C/131/2012, keďže v tom čase toto prebiehajúce konanie vedené pod sp.zn. 19C/232/2012 bolo spojené na spoločné konanie s konaním vedeným pod sp.zn. 19C/131/2012 na základe uznesenia Okresného súdu Michalovce sp.zn. 19C/131/2012-9 zo dňa 10.10.2012. Zo spisu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 19C/131/2012 odvolací súd zistil, že vyššie uvedené vyjadrenie žalovanej bolo doručené žalobcovi a jeho právneho zástupcovi dňa 19.11.2013, čo vyplýva z doručení na č.l. 213 vyššie uvedeného spisu, kedy spolu s predvolaním na pojednávanie vo veci sp. zn. 19C/131/2012, určeného na deň 9.12.2013, bolo žalobcovi doručené aj vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 28.10.2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach o nevyklúčení sudkyne z prejednávania veci (viď rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/503/2014-78 zo dňa 25.11.2014).

Za tejto situácie žalobca mal dostatok času (4 mesiace) na to, aby sa vyjadril k argumentom žalovanej a prípadne navrhol vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobil, sám sa vzdal tohto procesného práva, ktorého realizácia mu však nebola znemožnená postupom súdu.

Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené, neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie v zmysle ust. § 153b ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Pokiaľ žalobca namieta, že nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise, ako aj oboznámenie uznesenia Okresného súdu Michalovce sp.zn. 18Er/24/2011-14, ktorým bolo exekučné konanie po zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zastavené. Pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní, za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie oboznámením konkrétnych listín, čo je nepochybne zrejmé aj zo zápisnice o pojednávaní (č.l. 35 spisu).

K námietke žalobcu, že súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že takýto postup súdu nie je vylúčený, pokiaľ ide o konanie medzi rovnakými účastníkmi a s rovnakým skutkovým základom a nakoniec sám žalobca podáva rovnaké odvolania vo všetkých veciach tých istých účastníkov konania a o tom istom predmete konania bez zohľadnenia rozdielnosti jednotlivých konaní. Konkrétne možno poukázať na tvrdenú žiadosť o zrušenie pojednávania, ktorá však v prejednávanej veci nebola podaná, na tvrdené rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, pričom takéto rozhodnutie v prejednávanej veci nebolo vydané, ďalej na tvrdené nedoručenie vyjadrenia k žalobe, ako aj na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, ktoré sa na prejednávajúcu vec nevzťahujú. Rovnako sa to týka aj námietok ohľadne rozhodovania o škode a nemajetkovej ujme, keďže v prejednávanej veci sa o nej vzhľadom na nedostatok základu predmetu konania nerozhodovalo.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné a preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, vrátane výroku o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, ale náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, pričom neúspešný žalobca nemá právo na ich náhradu a preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.